

Архимандрит Захарија (манастир Есекс у Енглеској): И сећање на владикау Атанасија топи срце

Владике Атанасија се сећам из мојих студентских дана на Институту Светог Сергија, у периоду од 1968. до 1972. године, где је он предавао најпре Аскетику, а потом и Патрологију.

Са њим сам три године делио собу у дому студената Института, а потом је о. Атанасије добио своју собу коју је, опет, делио са другима. Он је, иначе, пошто би се студенти повукли, увече почињао свој молитвени канон. Читао је молитве које му је слао о. Јустин, па се могло чути листање хартије у глуво доба ноћи. Један од нас је, тако, заволео живот молитве и постао монах. Са посебном љубављу говорио нам је о Ави Јустину и упознавао нас са његовом духовно-теолошком мишљу.

Био је свет човек и неговао је добре односе са свима. Имао је чисту душу и блистав и просвећен ум, опскрбљен теолошким појмовима јер је брижљиво и упорно читао Свете Оце. Од њега сам много научио, јер сам га упознао када је био испуњен богословљем. Сваки разговор са њим отварао је хоризонте. Као што је свака реч мога Старца Софронија за мене била отвор ка животу, тако је било и са Атанасијем на Св. Сергију. Двапут су се срели о. Атанасије и Старац Софроније. Када је о. Атанасије имао 35 година написао је један монументални чланак о исхођењу Светога Духа, и ми смо то читали за трапезом у Манастиру Св. Јована Претече у Есексу. И сећам се како се наш

Старац Софроније задивио и рекао: „Откуд таква ученост у таквом младом узрасту!?”

О. Атанасије је у Паризу служио тамо где би га послали или позвали, у разним парохијама, руској, грчкој, српској... а каснијих година најчешће у српској. Тако је једанпут у српску парохију повео и Јована Зизјуласа, будућег митрополита Пергамског, који га је тих дана посетио у Паризу. Он нам је први говорио о младом теологу Јовану Зизјуласу, увевши нас у његово богословље. Веома га је ценио и хвалио његову докторску дисертацију о јединству Цркве у Евхаристији и Епископу у прва три века. Пошто се преко о. Атанасија упознао са о. Јустином, Зизјулас нам је такође говорио о Ћелијском светитељу. А од Митрополита Јована смо чули да је рекао: „Када бих писао на неку богословску тему, размишљао сам шта ће о. Атанасије рећи на то”.

О. Атанасије је био врло пажљив и није много излазио напоље, у град, а када би изашао, требало је да трчиш за њим да би га стигао. Био је као дах ветра, за који „не знаш откуда долази и куда иде” (уп. Јн 3, 8).

Имао је диван, анђелски лик, и био је врло мршав – прави подвижник. И сећање на њега топи ми срце. Све нас студенте је волео подједнаком љубављу. Није гледао да ли смо Грци, Руси, Французи... Једино је нас Кипране волео мало више, јер је судбу Кипрана и Срба сагледао као заједничко страдање и сличну историјску неправду.

Поред њега сећам се јеромонаха Амфилохија, касније Митрополита, као и благообразних Епископâ Порфирија – сада Патријарха Српског и Максима Калифорнијског.

Наш Св. Старац Софроније из Есекса је за ученике о. Јустина и њихове наследнике говорио да су то „људи великог благочешћа”. Такав је био и дивни јеромонах, а потом и епископ, Атанасије Јевтић.

Архимандрит Захарија, Манастир Есекс у Енглеској

Mitropolija.com